

**A mélységből kiáltok hozzád,
Uram!**

Reményteli példák nehéz időkben

Kiadja a Petrecz Sándor Alapítvány

A kötet bármely részének felhasználása kizárólag a kiadó előzetes írásbeli engedélyével lehetséges.

2021.

**A mélységből kiáltok hozzád,
Uram!**

Reményteli példák nehéz időkben

A Magyar Református Egyház Generális Konvent Elnökségének felhívásához csatlakozva imádkozunk a koronavírus-járvány idején a betegekért, a gyógyítókért és a döntéshozókért. Hitünk szerint az elmélkedések erőt és reményt adhatnak a Biblia legnagyobb alakjainak példáján keresztül.

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” - Jób, a nagy szenvedő példája

Az első alak, akit meg kell említenünk és példaként kell állítanunk, Jób. Ha a szenvedés mélységeit és az abból való szabadulást kívánjuk szemlélni és abból tanulni, akkor kétségtelenül az egyik legnagyobb tanítómesterek egyike ő. A feddhetetlen, istenfélő és Istentől gazdagon megáldott ember, akit a számára rejtélyes okból számtalan sorscsapás ér. Gyermekének halálakor, vagyona elvesztésekor még alázatos tudott maradni, amikor mintegy végső csapásként a Sátán fekélyekkel verte meg, eltávolította tőle a feleségét, még akkor is hűséges maradt. De mindez már sok volt neki és néhány nap múlva, erősítésére érkező barátai társaságában, megszólalt és panaszra nyitotta a száját.

Jób kitarja a szívét Isten előtt és elmondja mindazt, ami fájdalmából telik. Közben barátai keresik és kutatják, sőt meggyőződéssel állítják, hogy ismerik balsorsának okait. Hiába mondja Jób, hogy ez nem igaz, barátai bizonyosak benne, hiszen ok nélkül semmi sem történik.

Mennyire ismerős ez a történet manapság. Hányan keresik keresztyénként a járvány kitörésének és világszerte való terjedésének okait. Talán Isten büntetése? A könyörülő, jóságos Istené? Az nem lehet!

Vagy esetleg próba? Ha az, mit kellene tennünk? Vagy mi magunk kerestük a bajt, és Isten csak hagyta, hogy megtörténjen? Mi a kiút ebből?

Nem tudom a választ, senki emberfia nem tudhatja! De merítsünk erőt, Jóbnak, Isten nagy szenvedő emberének példájából, és lássunk néhány világosan elénk táruló tényt.

A Jóbot ért veszedelem nem Jób hibája volt. Szeretünk mi is úgy gondolkodni, mint a Jézus korabeli ember, akik azt a kérdést tették fel, hogy ki vétkezett, hogy az az ember vakon született. Vagy a silóami torony ledőlésekor elpusztult emberek, akikről maga Jézus mondta el, hogy nem voltak bűnösebbek, mint bárki más. Mindennek oka van, de nem lehetünk annyira fennhéjázóak, hogy azt gondoljuk, minden okot meg tudunk ismerni és érteni. Bizonyos, hogy oka a járváynak is van, de hogy ennek megismerésére képesek vagyunk-e, az egészen más kérdés.

Jób története egyértelműen mutatja, hogy Istennel lehet perelni, bár, hogy érdemes-e az felettébb kétséges. Jób annyira belelovalja magát a panaszba, hogy elveszíti az alázatot és felelősségre vonja Istent. Isten pedig beleáll ebbe a perbe, és lépésről lépésre bizonyítja igazát Jóbnak. Óriási különbség, hogy Istennel vitatkozom valamiért vagy Istent szidom azért. A keresztyén ember

még haragjában is Istenhez megy, még akkor is tudja, hogy hol van a megoldás. Amikor értetlenül állunk korunk nagy válsága előtt, akkor mi is tudhatjuk, hogy az egyedüli megoldást Isten kínálhatja. Csak a Vele való kapcsolatban nyerhetünk értelmet, békességet, jövőt. Ha ma fáj valami, akkor lépj Isten elé, mond el neki, ha kell panaszold, de csak neki, és senki másnak.

Nincs emberi megoldás! Ó, azok az áldott barátok, akik vigasztalni siettek és már az első látáskor elbuktak: “Amint azonban messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek...” A vigasztalók vigasztalhatatlanok voltak. Akik bátorítani érkeztek, egészen elveszítették bátorságukat. Amikor visszanyerték csak emberi módon voltak képesek szólni, emberi módon gondolkoztak, emberi vádakot hoztak fel. Ha Jób kapcsolata nem olyan közvetlen Istennel, hogy meghallja az Ő szavát, a barátai vigasztalásától aztán elemészthette volna magát egészen.

Még egy tanulság: nyitott volt Isten válaszára. Az Úr fellép a vádlottak padjára és felel Jóbnak. Bemutatja az Ő végtelen hatalmát és jóságát, amire csak az alázat lehet a reakció. Mi is sokszor igyekszünk életünk viharait “felövezve, férfiasan” kezelni, erőből, igazságunk biztos tudatában. Bizony kell hozzá egy pandémia, egy parányi, láthatatlan erő, hogy rájöjjünk,

Isten hatalmas keze tart bennünket, nem pedig emberi tehetségünk.

Jób, a nagy szenvedő, de végül Istennel győzedelmeskedő példa intsen bennünket alázatra, és ne lankadjunk meg szorítani az Úr értünk kinyújtott karját!

*Mennyei Atyánk,
megvalljuk, hogy minden büntetést megérdemlünk tőled.
Amióta az első kísértésben elbuktunk folyamatosan csak
ellened cselekszünk. Felebarátainkat gyűlöljük, a
teremtett világot pusztítjuk, Téged pedig semmibe
veszünk.*

*Uram, a próbában gyengék vagyunk, és elbukunk, ha
Te nem állsz mellettünk.*

*Megértettük, hogy ez a mostani járvány sem független
tőled és tőlünk. Biztosak vagyunk benne, hogy oka van,
és felünk, hogy mi magunk vagyok azok.*

*Könyörgünk Hozzád, hogy ebben a helyzetben is
tanítványaid lehessünk, hogy Téged tudjunk felmutatni
a szenvedő világnak!*

*Eléd hozzuk a beteget, akiknek Te adhatsz gyógyulást.
Eléd hozzuk a gyógyítókat, akiknek te adhatsz erőt és
tudást. Eléd hozzuk mindazokat, akiknek döntéseket kell
hozniuk, hogy te adj nekik bölcsességet, ami túl van az
emberi ismereten és felkészültségen.*

*Kérjük Urunk, hogy állítsd meg ezt a csapást és hozz
békét a világra! Kérünk, hogy megtanuljunk, amit Te
akarsz nekünk tanítani!
Atyánk, legyen meg a Te akaratod!*

Kunffy Lajos: Jób, 1896, Kunffy Lajos Emlékmúzeum, Somogytúr

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” - Jónás, Isten menekülő prófétája

Jónást nem szükséges bemutatnunk a bibliaolvasóknak. A ninivei küldetés elől elfutó, a cethal gyomrában megtérő, majd a lombos bokor alatt csalódottan panaszkodó próféta életét érdemes abból a szempontból is megvizsgálni, hogy milyen mélységeket járt meg, és azokat hogyan kezelte.

Érdekes lenne szólni és tanulni a felismert, de el nem vállalt feladat következményeiről, a mélységekben felismert igazságokról, vagy a hűségesen végzett szolgálat jutalmáról is. Most azonban - nem feledve alapvető célunk, miszerint a lelki és fizikai mélységekben lévőknek szeretnénk Isten igazságát és vigasztalását hirdetni - csak a csalódott prófétát szemléljük.

Az eltagadott, majd felismert és vállalt küldetés után Jónás egy enyhet adó bokor alá ülve várja jól végzett munkája megérdemelt gyümölcsét, hogy legalább abban része lesz, hogy láthatja elpusztulni a várost, akinek hirdette az ítéletet. De a pusztulás csak nem jön, és a prófétában növekszik a harag és a csalódottság. Nem akartam ezt az egészet, de legyőztél, megcsináltam,

most mégis az én megszegyenyülesem a vége? Hát igazságos ez?

Igazságos ez? Isten nem Ninive pusztulását akarta, hanem a város megtérését. Ebben volt jó eszköze Jónás. De ő nem az irgalom képviselőjeként lépett fel, hanem ítélő bíróként.

Legyünk egy pillanatra őszinték Isten előtt, mert Jónás története erre int. Mi keresztyének, akik igyekszünk az Urat szolgálni, keressük az akaratát, és időnként önmagunkat megtagadva tesszük, amire hív, mit várunk cserébe? Legalább annyit, hogy amit tettünk, annak hatása legyen. Mindennapi tapasztalatunk lehet Jónás csalódása, ha nem a kegyelem felől nézzük Istent, és magunkat nem a kegyelem eszközeinek tekintjük. Az általunk kimondatott feddő szóval vagy akár keményen korholó ítélettel is a megmentésre törekszik az Úr.

Amikor magunkon érezzük Isten súlyos kezét, amikor minket ér nehézség, akkor jogosan tódul fel bennünk a panasz és a csalódottság. Pontosan annyira jogosan, ahogyan Jónásban is. De ahogyan őt, úgy minket is szelíd szóval nyugtat, és érthető példával győz meg szeretetéről.

A könyv egyszer csak véget ér, Isten beszéde közben, és hiányoljuk nagyon Jónás válaszát. Ez a történet bennünk folytatódik, mert Isten a mi válaszunkat várja,

a mi ámenünket akarja hallani, és a mi szánkából kéri:
Legyen meg a Te akaratom!

Mindennapi kis és nagy csalódásainkban sose feledjük, hogy az a kegyelem, amit sajnálunk felebarátainktól, az a kegyelem tart bennünket is! Csak a kegyelem! Sola gratia!

Atyánk a Jézus Krisztus által!

Áldunk Téged, magasztalunk Téged, mert szeretsz, mert tart még a kegyelem ideje. Megvalljuk, hogy enélkül csak haszontalan bűn volna az életünk, míg így a Te gyermekeid lehetünk.

Bocsásd meg, amikor lázadunk ellened!

Bocsásd meg, amikor értjük, hová kell mennünk, de nem akarunk!

Bocsásd meg, amikor kegyetlenek és engesztelhetetlenek vagyunk!

Formáld át a Te békéd, kegyelmed és jóságod eszközeivé bennünket!

Bármilyen legyen a mi véleményünk, akaratunk, szándékunk vagy reménységünk, hittel és bizalommal tudjuk kimondani: Legyen meg a Te akaratom!

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” - Júdás, akit nem értünk

Júdás az Újszövetség egyik olyan alakja, akiről soha nem szólnak prédikációk, és történetét nem elemzik vastkos könyvekben. Kicsit szégyelljük őt, mintha mi magunk is bármikor készen állnánk elkövetni, amivel őt vádoljuk. De ne gondoljuk, hogy szerepe mellékes lett volna, hogy nem érdemes alaposan áttekinteni, mit tanulhatunk tőle. A Szentírás nem tartalmaz felesleges írásokat, történeteket, vagy alakokat.

Motivációit nem értjük. Egyesek szerint gazember volt, aki ellopta a tanítványi közösség kicsiny “vagyonát”, mint annak kezelője. Mások szerint olyan hazafi, aki azért árulta el Mesterét, hogy “kiugrassza a nyulat a bokorból”, és Jézust tettekre sarkallja. De valójában elegendő annyit tudnunk, hogy az történt, amit a Biblia így ír le a maga tömör módján: “a Sátán pedig bement Júdásba” (Lk. 22,3). Nem a természetétől fogva volt ő áruló, hanem az ördög áldozatává vált. Mindazonáltal eszköze is volt a megváltásnak, hiszen előre meg volt írva, hogy kell lennie kárhozat fiának, aki mozgásba lendíti a megtorlás folyamatát, amely végül a kereszthalál és a feltámadás üdvszerző eseményében ér célt.

Júdás példáját, mint másét is, abból a szempontból igyekszünk megnézni, hogy milyen mélységeket járt meg, hogyan reagált. A különös, hogy nála nem találjuk meg, hogy mi távolította el Jézustól, hogyan jutott oda, hogy el kell árulnia Őt. Hiszen kétségtelen ez volt a mélység előszobája. Nagyterme pedig nem más, mint a pillanat, amikor beállít a nagytanács elé a harminc ezüst visszafizetésének szándékával. A gúnyos felelet döbbsenti rá, hogy tette visszavonhatatlan, szándéka - legyen az bármi is - nem ért célt, és a számára nincs remény. Fejét hurokba hajtja, és bevégzi életét.

A reménytelen helyzeteknek van előszobája és van nagyterme, amely a legmélye ennek az állapotnak. De mindenki eldöntheti, ott a legmélyebb bugyorban, hogy marad, vagy a világosságra jön onnan. Nem lehet kétséges, hogy Júdás, az áruló számára is volt bűnbocsánat és volt kegyelem. De ő elkeseredettségében nem tudott sírni, talán még átkozódni sem, nagy nekikeseredésében csak az első fáig jutott.

Testvérem! Ha el vagy keseredve, sírj, hibáztass másokat, de ne menj el szótlanul Isten felkínált kegyelme mellett. Mindig van idő, hogy összeroskadj és felállj, hogy mentegetőzz és megbánd, hogy az Úr

lesújts on és helyreállíts on. Adj időt magadnak és Istennek is!

Péter apostol esetét egy külön részben nézzük meg, de érdemes őt most is ide idézni és ellentétbe állítani Júdással. Péter is elárulta Jézust, de őt megmentette az Úr pillantása, amellyel árulása után rátekintett. Ez azért történhetett így, mert Péter Jézus mellett maradt, ha lopva is, de követte Mesterét.

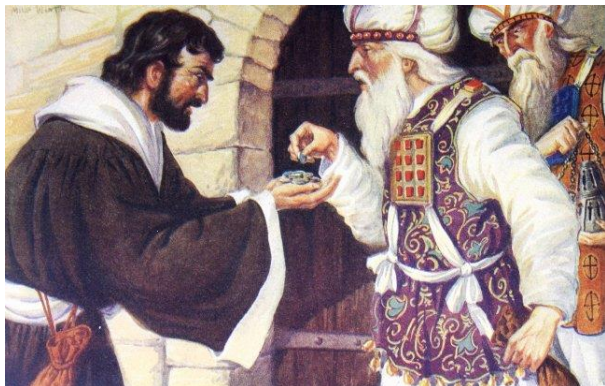
A hely és az idő! Mindig légy ott Jézus mellett! Akkor is, ha fáj, akkor is, ha vádolod, akkor is, ha örömed van. Ragaszkodj ahhoz, hogy az Ő jelenlétében éléd az életed! És mindig adj neki időt, hogy foglalkozzon veled! Ne rohanj el, ne cselekedj esztelenül, ne tégy olyat, ami már megváltoztathatatlan.

Úr Jézus Krisztus!

Eléd hozom árulásom pillanatait, és eléd hozom mélységeimet, amelyekből már nem látom a kiutat. Tekints rám megbocsátó tekintetteddel! Hálát adok Neked, hogy amikor emberi módon már nincs megoldás, Nálad akkor is szeretet, megbocsátás, és örök üdvösség vár.

Kérlek, hogy mindig adj helyet magad mellett, köss magadhoz, hogy onnan semmi el ne vonzasson. Kérlek, adj nekem időt, hogy mindig legyen elég Eléd állni, Veled találkozni, sírni és szenvedni, ha kell, de felépülni és újat kezdeni is.

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” - Naámán, az alázatos

Ma röviden tanítson bennünket az Úr egy eredetileg pogány emberen keresztül. Ne lepődjünk meg, eredetileg mindannyian pogányok vagyunk. A baj csak akkor van, ha azok is maradunk, még ha Isten csodáit is éljük át!

Ez a pogány ember Naámán volt, az arámoknak, Izrael ellenségeinek hadseregpáncsnoka. Egy napon gyanús jeleket észlelt magán, foltokat vett észre a testén. Bélpoklos lett, ami akkoriban halálos betegség volt, és egyben társadalmi kivetettséget is jelentett. Senki nem tudta a megoldást, pedig rendelkezésre állt vagyon és hatalom. Volt azonban ennek a katonának egy zsidó rabszolgája, egy kislány, aki ismerte Isten hatalmát, és prófétáinak képességeit. Ő ajánlotta, hogy kérjen segítséget a prófétától.

Ne is menjünk tovább, maradjunk ennél az apró, de a gyógyuláshoz nélkülözhetetlen pillanatnál. Sok mindenről beszélhetnénk még: hogyan talál egymásra Naámán és Elizeus, hogy reagál ez a katona a számára túl egyszerű gyógymódra, milyen hálát érez gyógyulása után Isten iránt. De most csak a minden áldást elindító jelenetet nézzük meg.

Ez a kis rabszolgalány minden szempontból hátul volt a sorban. Rabszolga volt, jogfosztott, ráadásul lány, minden erő, vagyon és hatalom nélkül. De volt valamije, illetve kettő, ami mégis egy. Volt neki hite az Úrban, akinek minden lehetséges. És volt jó szíve, figyelő szíve, hogy meghallotta urának panaszát, baját. De ez egy, hiszen a igaz hitből figyelmes szív sarjad. Így jutott Naámán az életmentő hírhez: “Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához! Az majd meggyógyítaná a betegségéből!”

Naámán pedig a kislány szavára elindul az ellenséghez. A mai fertőzésektől hangos időkben nagyon jól megértjük Naámán örömét, hogy valaki reményt kínál a gyógyulásra halálos bajából. Nincs semmi, ami visszatarthatná. Talán mondták neki a barátai: “Csak nem hiszel egy ilyen gyereknek? Hiszen izraeli! Csak nem mész el az ellenségeinkhez? Legyen már büszkeséged, nem kérhetsz tőlük segítséget!” De Naámán belekapaszkodik a reménybe, nincs büszkesége, mindent hisz és mindent remél.

Isten szava hangzik a kicsinyeken keresztül, alkalmas és alkalmatlan embereken keresztül, jó és rossz időben. Ne féljünk, ne röstelljünk az Úrra hallgatni csak azért, mert nem tetszik az, aki szól. Az Úr számtalanszor beszélt a gyengék és erőtlenek felmagasztalásáról, ne kétségeskedjünk hát, hogy az Ige képviselői lehetnek.

Akadály lehet a gyógyulásban, ha nem tetszik, amit hallunk. Naámánnak elég oka lett volna gyűlölni vagy legalább félni Izraeltől. Talán gyűlölte vagy félt is tőle. De ez nem volt akadálya annak, hogy segítséget kérjen. A büszkeség szép és nemes dolog, olykor szükséges is, de sosem gyógyít. Az Istenhez alázkodó ember azonban segítséget kaphat testi és lelki szenvedéseiben is attól az Istentől, akinek minden lehetséges.

Mennyei Atyánk!

Hozzád jövünk dicsőíteni, áldani és magasztalni Téged, most éppen hatalmas gyógyító kezedért. Hálát adunk a betegeknek hívó szavadért, lelkeket erősítő drága Igédért. Adj nekünk nyitott füleket és szíveket meghallani a szenvedők kérését, és Hozzád vezetni őket.

Adj nekünk alázatot, amikor Te szólsz és hívsz, hogy kemény szívünkkel ne álljunk ellen a kegyelemnek.

Gyógyítsd meg a betegeknek, erősítsd ápolóikat és vezesd bölcsességre azokat, akik döntéseket hoznak. Mert Tiéd az ország, a hatalom és dicsőség mindörökké!

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” – Valamit valamiért

Előző alkalommal Naámán betegségének első részét tekintettük át, most térjünk rá a történet második részére, amely nem kevesebb tanulságot tartalmaz.

Naámán elmegy a prófétához, aki egyszerű gyógymódot ajánl neki: *„Menj, és fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra megtisztul a tested!”* Jaj, de jó! Hát csak ennyi? De Naámán nem így reagált, hanem megharagudott, bizonyára azt hitte a bolondját járattják vele. Ő többet várt, nagyobb hókuszpókuszt, több csinnadrattát, végül is fizető beteg. Hála az Úrnak, hogy megint csak voltak mellette bölcsességet kapó szolgák, akik okosan beszéltek: *„Atyám, ha a próféta valami nagy dolgot parancsolt volna, azt megtennéd, ugye? Mennyivel inkább megteheted, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz.”* De jár egy kis dicséret Naámánnak is, mert hallgat a szavukra, bemerítkezik és megtisztul.

Hadd legyen ma ennek a történetnek egy nagyon valóságos, aktuális és talán éles tanulsága. Végül is, ha nem úgy olvassuk az Igét, hogy abból mit tanít az Úr ma, nekem és itt, akkor valóban nem több a számomra történeti könyvnél.

Ma is vannak olyanok, akik azt mondják, hogy a gyógymód, amit az orvos mond, az nem jó. Mi magyarok sokáig csak a focihoz értettünk mindannyian, az utóbbi években ehhez felzárkózott a politika, manapság pedig a járványügy terén mutatunk kompetenciát, mind a tíz millióan. Amikor a gyorsan terjedő és sokak halálát vagy egészségkárosodását okozó járvány elleni védekezésképpen azt javasolják, hogy tartsunk távolságot, hordjunk maszkot, csökkentsük a közösségi kapcsolatainkat, akkor sokakban felmerül, ami Naámánban: Ez nem lehet ilyen egyszerű! Ezt nem tudom elfogadni! Valami nagy dolgot várunk: vakcinát, gyógyszert vagy talán egy közepes méretű csodát. És ebből az attitűdből sajnos gyakran fakad, hogy kritizáljuk a szakértőket, a maszkhasználat ellen bujtogatunk, és a védelmi intézkedésekkel szembeni közönyünkkel emberi életet veszélyeztetünk. Olykor el kell fogadnunk, hogy ami a hatalmunkban van, az csak ennyi. Naámán életében is nyilvánvalóan Isten cselekedett, hogy naggyá tegye az Ő nevét az arámi előtt.

Figyeljünk fel azonban egy még mélyebb igazságra és tanításra, amelyet ez a rész tartalmaz. A vízben való megmerítkezés és megtisztulás nyilvánvaló keresztségi utalásán túl Jézus áldozatának elfogadására is tanít bennünket a történet. Sokan vallják, hogy azért nem

tudják elfogadni Jézus áldozatát a maguk számára, mert az nem lehet, hogy ingyen kapjanak ilyet. Jó lenne kiérdemelni, megküzdeni vagy legalább megfizetni. Ezzel csak az a baj, hogy nem lehet. De az ingyen kegyelem, a Jézus-megfizette váltságdíj a miénk lehet, ha elfogadjuk. Ne szégyelljük, hogy nem adunk érte semmit. Mit is adhatnánk? A recept egyszerű: menj a kereszthez, Jézushoz és fogadd el a váltságát. Akarj tiszta lenni és büntelen, és ő megtisztít!

Drága Jézus!

Mostani nagy mélységeinkben, bajunkban, a veszedelem közepette is dicsőítünk Téged, áldunk Téged és magasztalunk Téged, mert fel tudunk tekinteni a keresztre. Ahogyan a Mózes emelte rézkígyóra tekintők meggyógyultak, úgy mi is megtisztulunk a Te kereszted alatt.

Adj alázatot, hogy rábizzuk magunkat azokra, akik jobban értik a járványt, tudva azt, hogy a Te kezedben vagyunk *mindenképpen!*

Adj felelősséget felebarátaink felé, hogy ne könnyel szemléljük őket, hanem javukat keressük!

És ha majd mindebből kiemelsz bennünket hadd tudjunk mi is - Naámánhoz hasonlóan - áldani Téged, és soha nem ismerni rajtad kívül mást!

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” – Keresztelő János kétsége

Keresztelő János egyike a legnagyobbaknak, akiket a Szentírás élénk hoz. Születésétől kezdve Istennek szentelt életet él, felnőve pedig valóra váltja a próféciát, miszerint a Messiás útkészítője lesz. Ordas ellenfeleinek hirdette, hogy elközelgett az Isten országa, ha meg nem térnek mindnyája elvesznek. És az Isten csodát tett általa, sokan megtértek, megkeresztelkedtek, új életet kezdtek. Nem véletlen, hogy amikor Jézus színre lép ott veszi fel a fonalat, ahol János elejtette : *„Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!”* De most börtönben látjuk őt, mert Heródes nem tűrte, hogy bűneiért őt is megfeddte. Az ember, aki a pusztában lakott, aszkéta módra élt, bizonyosan a börtönben sem tört meg. Nem feledte el küldetését. Különösen emlékei közé éghetett az a pillanat, amikor Jézust megkeresztelte a Jordán vizében, majd az Atya tett bizonyosságot Róla. Ezt a kérdést üzenté Jézusnak a fogságából: *„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”*

Nem tudom, hogy érzitek-e az ebben a kérdésben feszülő tettekkészséget, vágyat a bizonyosságra? Nem baj, ha nem Te vagy, de tudnom kell biztosan! Mert ha nem Te vagy, akkor még dolgom van, akkor még élnem

kell, akkor az út még nincs készen. De érezzük azt is, hogy a bizonytalanság valamiképpen mégis mélységbe rántja Jánost. Felteszi ezt a kérdést, ami erről árulkodik. A korábbi határozottsága elenyészik és bizonyosságot akar szerezni, hogy nem tévedett-e. Hogy hallotta az Atya szavát? Hogy ott volt Máriának és Erzsébetnek a bizonyágtétele az Úr ígéreteiről? Igaz, de mégis elbizonytalanodik.

Azt hiszem mindannyian voltunk már hasonló helyzetben. Megtapasztaltuk Isten gondviselését, átértük szabadítását és sok csoda dolgot láttunk, mégis, életünk egy pillanatában minden kétségessé válik. Nem a börtönbeli nehézségek miatt, hanem mert félünk, hogy tévedtünk, hogy amire feltettük az életünket, az hiábavalóság volt.

Mi sem kapunk más választ, mint János: *„Menjetez, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”*

A szemünk elé adja és emlékeinkbe idézi, hogy miket éltünk át Vele, hogyan gazdagított és viselte gondunkat. A szemünk látta tények, az emlékeinkből előtörő emlékek, a megtapasztalt valóságok tehetnek bennünket

bizonyossá. Ne hallgassunk azokra a kísértő gondolatokra, amelyek kicsinyhitűségbe és kételkedésbe akarnak taszítani minket. Isten valóság, nemcsak az univerzumban, hanem a mi személyes életünkben is. Aki befogadta Őt a szívébe, annak az életében munkálkodik, megajándékozza, megerősíti. A kételkedések közepette helyezzük a lábunkat a megtapasztalt jelenlétének lépcsőfokára, kapaszkodjunk a kezébe és engedjük, hogy felemeljen. Aztán tegyünk még egy lépést felfelé, majd még egyet. Ez az egyetlen mód a pincsesötétből, ahová a kísértő húz le, az Ő világosságára jutni ki.

Mennyei Atyánk!

A Te hangod ma is azt súgja, hogy Jézus a Te szeretett fiad, aki azért jött a mennyekből erre a földre, hogy mi Hozzád mehessünk. Látod, hogy az ördög mindig támad, a kétségeskedés és a bizonytalankodás útján távolít Tőled. Engedj emlékezni és emlékeztess jótéteményeidre, áldásaidra, gondviselésedre, hogy a Te örök szeretetedre örök hűséggel válaszolhassak!

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” - Mária, aki mindig ott volt

Az Újszövetség, de bátran állítható, hogy a Biblia nőalakjai közül egyértelműen Mária magaslik ki. Sok nőtanítványról és kegyes asszonyról olvasunk, de Jézus édesanyja kétségtelenül az a személy, aki tanítónk lehet a mélységekben és magasságokban egyaránt. Mária engedelmes volt. Amikor az angyal elhozta az üzenetet, amely bár üdvösséges volt, emberi módon a legveszélyesebb tartalommal bírt egy fiatal izraelita lányra, engedelmesen igent mondott. Az Úr nem tévesztette meg, feltárta előtte, hogy a szívét tör fogja átjárni gyermeke miatt. Engedelmesen követte Józsefet, akit Isten mellé állított, hogy a földön pártfogója és védelmezője legyen. Jézus felnőttkorában is látjuk őt feltűnni, ő mindig ott van, amikor ennek üzenetértéke van. Ott van az első csodánál Kánában, és a szolgálkat is engedelmességre biztatja. Ott van, amikor azt hírsztelik, hogy a fia megbolondult, ő elindul tenni valamit, Jézus pedig ezt is az Evangélium hirdetésére használja fel.

De a legnagyobb mélységben akkor látjuk őt, amikor ott áll a kereszt alatt. Fia fenn szenved, utolsókat lehel, mellette a szeretett tanítvány, akit éppen előtte kis idővel avatott Szent Fia az ő gyermekévé és bízta rá édesanyját. Az a bizonyos tör, amit régen megígért az

Isten, és ami azóta már néhányszor megkarcolta őt, most mélyen a szívében forog.

A következő képen, amit a Szentírás tár elénk, a sírnál látjuk őt, ahová Fiát beteszik. Ott ül, talán még bénultan a történésektől, a feltoluló emlékektől, de jelen van, mert most ott kell lennie. Mária példa lehet abban is a számunkra, hogy mindig megteszi a kötelességét. A legnagyobb fájdalmak és kétségek között is azt teszi, ami a feladata. Rendkívül fontos, az a gyakorlatiasság, amellyel cselekszik. Most is részt vesz a gyászszertartáson, nyilván gondja van a következő lépésre, a test balzsamozására, és egyéb tennivalókra is. Bölcs asszony, aki tudja, hogy ha ma el tud menni a következő feladatig, akkor majd holnap is lesz ereje, hogy kötelessége szerint cselekedjen.

Ha fáj, ha járja a tör a szívedet, ha legszívesebben bénult fájdalommal bámulnál, gondolj Máriára. Igyekezz összeszedni a feladataidat, kötelességeidet, és tegyél meg egyet. Ha megteszed, holnap menni fog a következő is. A fájdalom marad, és nehéz lesz nem arra koncentrálni, de gyakorold magad a kötelesség cselekvésében, a minden körülmények között előrelépésben. Ha maradsz, lemerevednek lélekizmaid, és holnap csak mélyebbre jutsz. Indulj előre, Mária példáját követve, ki a mélységből; ma egy lépést, és holnap a következőt.

Mennyei Atyánk!

Hálásak vagyunk, mert olyan példákat adsz élénk, akiket nemcsak követnünk szabad, de életünk mélységeiből is nyomukban juthatunk előre. Segítsd a mi lelkünk izmait, amikor emelni kell a lábunk, pedig minden a földre húz. Sasszárnyakon hordozz, amikor leteper a bánat.

Hadd jussunk Veled egyre előre, a Te útjaidon, a Te erőddel!

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” - Ábrahám áldozata

Ábrahámnak volt egy nagy gondja az életben. Nem született gyermeke, annak ellenére, hogy az Úr nemcsak azt ígérte neki, hogy születik, hanem azt is, hogy rengeteg utódja lesz. A felesége már száz éves volt, amikor megáldotta őket Isten és megszületett Izsák. Ábrahám bizonyára örült. Örült a gyermeknek, örült az Úr ígérete beteljesülésének, örült, hogy mindazt ami ő, továbbadhatja a fiának.

De Isten ismét szólt, és ez a szó élete legmélyebb helyére vitte őt, noha nehezen képzelhette, hogy van rosszabb, mint a gyermekre várakozni. *“Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!”* Talán azt gondolta, jobb lett volna, ha meg sem születik, mint hogy fel kelljen áldoznia. De erről semmit nem olvasunk, *“Ábrahám fölkelt reggel, fölnyergelte a szamarát...”*. Elindult cselekedni, amit az Úr kért tőle.

Hosszú lehetett ez az út. Egyedül Ábrahám tudta, mi

fog történni. De talán nem hiteltelen azt gondolni, hogy reménykedett valamilyen megoldásban. Fia kérdésére úgy felel, hogy az Isten majd gondoskodik áldozati állatról Hitte vagy csak mondta? Ki tudja! Azt biztos, hogy szerette volna hinni. Fia halálával minden elveszett volna, a gyermek, az utód, az örökös. Hát lehetséges, hogy az Isten mindent elvegyen, amire olyan régóta vágyakozott?

Ismerjük a történet végét. A már kését emelő Ábrahámot megállítja az Úr hangja: *“Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet.”*

Isten nem az áldozatok istene, nem a halálé, hanem az életé és a hűségé. Próbára tette Ábrahám hitét, és ő kiállta a próbát.

Láthatjuk, hogy a mélységekben olykor Isten próbál meg bennünket. Minket, akik valljuk, hogy szívvel-lélekkel az övéi vagyunk időnként megmér, hogy az Övéi vagyunk-e szórakozásainkban, magánéletünkben, pénztárcánkban is vagy “csak” szívvel-lélekkel. Miközben hűséggel elindulunk azon az úton, amely az áldozathozatal felé visz, remélhetjük az Ő megmentő kegyelmét, hogy hűségre hűséggel felel. De tudjuk,

hogy időnként megvárja, amíg meghozzuk az áldozatot, amíg megtörténik, amit kért és nem ment fel bennünket alá. Aki csak Isten szeretetében reménykedik és nem kész mindent neki adni, az még nem az Övé és újabb próbák várnak rá.

Nem lehet nem szólni e történet nyomán arról, hogy Isten nem alaptalanul kéri az egyszülött fiú feláldozását. Ábrahám kezét megállította, de értünk emberekért tűrnie kellett, hogy saját Fiát a kereszten halálra adják. Érte nem jött senki “megállító szóval”, neki végig kellett küzdenie a megváltás útját. De jó lett volna, ha miután felszegezik, jött volna a valaki a Nagytanács nevében, hogy “láttuk mit tettél értünk, már hisszük, hogy Te vagy a_Messiás!” De nem jött senki! Nem szólt senki! Isten is hallgatott! Értünk, miattunk! Ezért kell hűséggel felelnünk, ha Isten tőlünk is áldozatot vár!

Mennyei Atyánk!

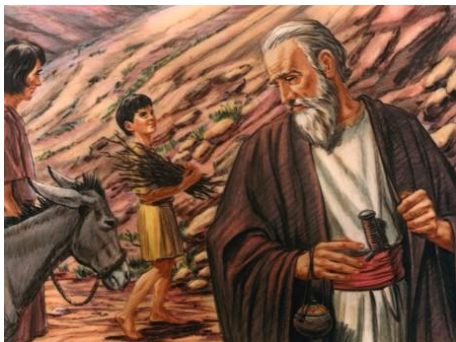
Mindenekelőtt köszönjük a mi Urunk, Jézus Krisztus áldozatát, aki által Atyánk lettél. Köszönjük, hogy nem próbálsz feljebb bennünket, mint amit elbírnak. Köszönjük, hogy adsz lehetőséget hűségünkkel szolgálni Neked. Kérünk, hogy erre mindig legyen erőnk. Hálat adunk a gyermekáldásért, és kérünk azokért,

akiknek még nem volt benne részük, bár imádkoznak érte!

Hálát adunk a kipróbált hitért, a hűséges keresztyénekért, és kérünk, hogy mi is ott állhassunk ezek sorában!

Adj most hitet és hűséget azoknak, akik a járványos helyzetben félelemtől vagy betegségtől szenvednek. Adj kitartást és fentről való erőt az orvosoknak és ápolóknak. Adj bölcsességet azoknak, aki döntéseikkel küzdenek a fertőzés ellen. Kérjük áldásodat magyar nemzetünkre!

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” – Pál

Ha azokat a példákat keressük, akiktől megtanulhatjuk, hogyan állhatjuk ki a mélységek próbáit, akkor Pál neve talán kevésbé vetődik fel. Ő mindig magabiztosnak, szilárd hitűnek tűnik a számunkra. De kétségeink se legyenek, hogy az ő életében is számtalan próba formálta ezt a szilárdságot. Isten soha senkinek nem adta olcsón a kipróbált hitet.

Pál apostol érdekes életet élt. Mint Saul tűnik fel, aki István mártírhálálakor a gyilkosok ruháját őrzi. Fiatalember, aki már aktívan részt vesz egy zsidó vallási ítéleten, és azzal teljes mértékben egyet is ért. Farizeus, aki elindul azon az úton, amire nevelése, társadalmi helyzete és saját hite is inspirálja. Isten hű szolgájának tekinti magát, aki bármire képes az igaz hit védelmében. Később azt olvassuk róla, hogy a vallási buzgalomtól szinte lihegve, fuldokolva kér felhatalmazást, hogy mindenhol üldözze a keresztyéneket. Az útja egyértelmű, világosságban jár, nincsenek kétségei. Ugyanakkor később, megtérése után maga mondja, hogy ez az időszak életének szemete, amelyet boldogan hagy maga mögött Krisztusért. Aki úgy érzi, hogy a legnagyobb világosságban jár a gyűlölség legmélyebb bugyrainak sötétségében él.

A damaszkuszi után Jézussal találkozáskor az isteni erő a földre sújtja őt. Nagyon jellemző, hogy a találkozás

után megvakul, és sötétségben telnek keresztyén életének első napjai. Az ember, akinek az életében fényként megjelent az Igazság, akit betöltött Krisztus világossága testileg sötétségbe került.

Végül missziós munkája során számtalan helyzetben öleli körül őt a sötétség, farizeus hittestvéreinek támadásai, az emberek értetlensége, a pogányok támadásai, de ezek között már folyamatosan fénylik neki a Jézus által ott a damaszkuszi úton meggyújtott világ. Bármekkora is legyen a külső támadó sötétség az Úr Jézus fényessége nem szűnik meg világítani egész további életében.

Pál példája rengeteg mindenre taníthat bennünket, de most igyekezzünk csak a világosság-sötétség ellentéppárra koncentrálni, és abból meríteni. Ahogyan Pál esetében is, úgy a mi életünk is lehet fényes és tökéletes, miközben mélységeket és sötétséget élünk meg valójában úgy, hogy mindezt nem is érzékeljük. Ahogyan Pál is tökéletesnek tartotta farizeusi életét, úgy mi is elmerülhetünk a talmi fényben. De ahogyan Pál is, Krisztus nélküli életünk csak egy olyan színpad, amit hamis reflektorok világítanak meg, de azok fénykörén túl csak a puszta sötétség honol, sivárság és reménytelenség.

Amikor Jézus belép az életünkbe, az néha fájdalmas. Fájdalmas, mert már szépen berendeztük és bizony ritka, hogy az Úr ne korbáccsal lépjen be, mint annak

idején a jeruzsálemi templomba, hogy minden oda nem valót kiüzzön a szívünkből. A régi megszokásaink, bűneink, hamis értékeink elvesztése fáj, szinte kitépik a szívünket. Úgy érezhetjük, hogy ez az üressé válás mindentől megfoszt bennünket, és sötétségbe taszít. Valójában, ahogyan Pálnál is látjuk, Krisztus világosságot hoz az életünkbe, és ez megvilágítja régi életünk nyomait, ami olykor fájdalmas, de mindig dicsőséges. Talán mi is vakságot tapasztalunk. De egy idő után, a közösségben, az imádságban, a bibliaolvasás örömeiben és a szolgálat hűségében oszlanunk a vélt sötétség és új életünk világossága másokra is kisugárzik.

De az is bizonyos, hogy az új élet sem lesz mentes a sötét pillanatoktól, amikor emberileg nehéz, vagy éppen kezelhetetlen helyzetekbe érkezünk. De ilyenkor még inkább érezni fogjuk Isten kezünket szorító kezét, bátorságot kapunk tőle és emberi sötét pillanataink az Úr dicsőségét sugárzó helyzetekké válnak.

Mennyei Atyánk!

Hálát adunk Neked, hogy sötét életünkből a világosságra hoztál. Hálát adunk, hogy sötét pillanatainkban fényt gyűjtesz, utat mutatsz, Lelkeddel bátorítasz és erőddel megsegítesz. Adj bátorságot, hogy ne féljünk a vaksi percekben, hanem hittel boruljunk

eléd, ahogyan világos útjainkat is kísérje a Rád figyelő hit és alázat.

Ezekben a sötét napokban kérünk téged a betegekért és az aggódókért. Imádkozunk a betegek ápolóiért, és a döntéshozókért. Te adj nekik szent világosságot az útjukon!

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” - Anna, az alázatos ima erejének példája

Anna Sámuel próféta édesanyja volt. Neki is volt egy nagy fájdalma, amely megkeserítette az életét. Nem volt gyermeke, így hiába szerette őt a férje őszintén, mégis számtalan területén az életnek hátrányt szenvedett. Ráadásul férje másik felesége gyermekáldással ajándékozta meg urát, így tovább súlyosbodtak gondjai. Természetesen bevethetett volna sokféle praktikát, hiszen azt olvassuk, hogy a férje őt szerette jobban, lett volna módja tehát kiütni a nyeregből a másik asszonyt, de Anna nem ezt az utat választotta. Ő alázattal és imádsággal viselte megaláztatását és bízott Istenben.

Alázat és imádság. Fontolgassuk ezeket a szavakat! Imádkozni még csak imádkozunk, de az alázat hiányzik az életünkben. Nem nyugszunk bele egyértelmű korlátainkba sem, túl akarjuk cselekedni az Istentől kapott képességeinket is, ami mögött legtöbbször hitetlenség van. Nem hiszünk Isten mindenhatóságában vagy éppen szerető gondviselésében. Anna nem tett semmi egyebet, mint imádkozott kitartóan, és kitartott a helyzetében.

És imádkozott! Hát ezt mi is szoktunk, mert így tanultuk. De van-e erő az imádságainkban? Tudunk-e erővel imádkozni, úgy, hogy a hegyek beleremegnek? Valójában mi inkább csak imádkozgatunk, meg olvasgatjuk a Bibliát. Ezért nem kapunk belőle életre

való erőt. Anna lerogyott a templomban és olyan elmélyülten imádkozott, hogy a pap azt hitte, ital hatása alatt van. *“Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”* Anna ahhoz az Istenhez ment, akitől ezt tanultuk.

Isten pedig rátekintett és megáldotta őt. Az ideig való nehezebb sors mindig próba az életünkben. Az Úr megrostál, de nem úgy, mint egy ravasz hatalmasság, aki bukásunkra vár. Az ő iskolájában türelmet tanulunk, alázatot tanulunk, imádkozni tanulunk, várni tanulunk.

Az áldás neve Sámuel volt, egy gyönyörű kisfiú, akit Isten Annának és férjének ajándékozott. Anna pedig tudta, kitől kapta az ajándékot és áldást. Amikor a gyermek megfelelő korú volt, elengedte őt fogadalmához híven, és Isten templomába vitte a fiút. Az alázatos türelemmel régóta és nagyon várt gyermeket visszaajándékozta Istennek. Mert ő akkor is alázatos volt. Ha nem tudjuk elengedni azt, amire joggal büszkék vagyunk, Isten megaláz bennünket. De aki alázattal van felé, azt még jobban megáldja. Alázat, ima, az áldás beteljesülése, majd lemondás. Ez az az út, amelyen szinte mindig vezet bennünket Urunk. Kérdés, hogy tudunk-e vele járni?

Mennyei Atyánk!

Megvalljuk Neked, hogy nincs bennünk elég alázat, nem tudunk erővel imádkozni. És amikor ezért nem

teljesülnek az álmaink vagy nehéz helyzetünk nem oldódik meg, akkor még Téged hibáztatunk! Alázatért könyörgünk Urunk, és azért, hogy taníts minket imádkozni.

Ma, amikor egy olyan helyzetben élünk, hogy nem tudunk mit kezdeni egy parányi vírussal, alázattal kellene ehhez is viszonyulnunk. Kérlek, hogy ezt is munkáld ki bennünk! Az Úr Jézus nevében kérünk, hogy áldd meg a betegeket és a félelmek között élőket, az orvosokat és ápolókat, a döntéshozókat.

Imádkozunk azokért, akik akármilyen okból a halál küszöbén állnak, de még nem készek Veled találkozni. Adj nekik olyan alázatot, hogy befogadhassanak Téged, és útjuk végén Veled találkozzanak, mint Mennyei Atyával!

A Mi Urunk Jézus Krisztus nevében kérjük kegyelmedet és áldásodat!

Ámen!

“A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” - Ezékiás király, akinek még adatott idő

Úgy olvassuk, hogy Ezékiás király, miután nagy győzelmet aratott az asszírok felett, halálosan megbetegedett. Hogy mi érte el nem tudjuk, talán ő is egy járvány áldozata lett, amelyek gyakoriak voltak háborúk után. Hogy betegsége halálos afelől nem lehetett kétsége, hiszen az Úr prófétájával üzenté meg neki. De Ezékiás üdítő kivétel volt a Salamon utáni királyok között, mert hű volt Istenhez vagy legalább kevésbé hűtlen, mint társai. A rossz hírt hallva is imádkozni kezdett és könnyezett. Az Úr pedig rátekintett és 15 évvel meghosszabbította életét, betegségéből pedig meggyógyította.

Habár elmékedéseink célja, hogy a Biblia alakjainak szenvedéseiből, betegségeiből és gyógyulásaiból erőt merítsünk, most mégis olyan tanulságokat érdemes szemünk előtt tartani, amelyek inkább figyelmeztetőek, mint vigasztalók.

Beszélhetnénk arról, hogy a betegségben Istenhez fordulás gyógyulást hozhat, és hogy valóban ez az egyetlen valódi gyógyulás. Mégis az első, amit felidézünk az, hogy Ezékiás kapott az Úrtól még 15 évet. Ez a kegyelem. És mivel kegyelem, nem biztos,

hogy mindenkinek adatik ilyen módon. Ha betegek vagyunk, ha úgy érezzük, hogy erőnk végén járunk, lehet, hogy eljött az idő. Lehet, hogy holnap már Őelőtte állunk, és Ő ítél minket. Talán furcsa, de ez is kegyelem. Ha így van, akkor ma még élsz, ma még lehetőség van változtatni. Nem nyersz ugyan időt, mint Ezékiás, de még biztosíthatod, hogy nem az igazságos bíróval, hanem a szerető Atyával találkozol utad végén. Fogadd el Krisztus váltságát, szabadítását most, és légy gyermeke az Úrnak!

Meglehet, hogy megment bennünket, és a számunkra is adódik még néhány év, évtized. Hálásak vagyunk ezért vagy úgy vesszük, hogy jár? Mire fordítjuk az ajándékba kapott éveket? Dicsőítésre, a jó cselekvésére, vagy folytatódik minden, mintha semmi nem történt volna?

Mennyei Atyánk!

Nem tudjuk, hogy életünk ideje hogyan van kiszabva Nálad, de kérjük, hogy őrizz meg bennünket büntől, bajtól. Kérünk, hogy ma, amikor a Te szavadat halljuk, ne legyen kemény a mi szívünk, hanem fogadjunk be Téged egészen, hogy az emberként megszületett Jézus Krisztus váltsága a számunkra is érvényes legyen. Kérünk Tőled hálás szívet, amellyel Téged tudunk áldani, dicsőíteni és Neked tudunk köszönetet mondani mindenért.

*Atyánk kérünk az Úr Jézus nevében, hogy áldd meg a betegeket és a félelmek között élőket, az orvosokat és ápolókat, a döntéshozókat. Legyél erejük, türelmük, bölcsességük!
Ámen!*

Ne féljeteK!...

Sokáig kerestem, amivel ma vigasztalhatom a szíveteket. Hetek óta motoszkál bennem ez az Ige, próbálom megfogni, elmélkedem rajta, keresem az üzenetét. Aztán egyszer csak bevillan: mi lehetne aktuálisabb üzenet ebben a helyzetben, mint ez: Ne féljeteK!

Körülöttünk és bennünk minden csupa félelem. Félünk az előttünk álló új évtől, de félünk még a régitől is. Félünk a járványtól és félünk a vakcinától. Félünk az emberi közelségtől és belefáradtunk a távolságtartásba. De közöttünk hangzik Jézus biztatása: Ne féljeteK!

Megosztott világban élünk. Politikai, társadalmi, generációs ellentétek feszítik szét társadalmunk kereteit és követelnek helyet az újnak, az ismeretlennek. Lassan azt hisszük, hogy generációnk az utolsó az apokalipszis lovasainak benyargalása előtt. De gondoljunk bele, vajon nem hasonló vagy vészjóslóbb körülmények között, feszítő társadalmi, ideológiai világváltozások közepette hangzottak el II. János Pál pápa szájából Jézus szavai: Ne féljeteK!?

Nem mondhatom, hogy a sok félelem és aggodalom alaptalan lenne, vagy hogy már dolgoznak a

megoldáson. De azt tudom, hogy ezeknél a szavaknál nincs megnyugtatóbb: Ne féljetek!

Jézus szavai ugyanis nem egyszerűen nyugtató szavak. Az Ő szava Ige, vagyis teremtő, cselekvő szó, amely nemcsak felhangzik, de rögtön el is kezd hatni, elvégzi bennünk azt, amit jelent. Így lesz a Ne féljetek!-ből nem félek.

A Ne féljetek! ezt jelenti: nem kell félnetek. Nem kell, mert az, akinek a kezében vagyunk, mindennél hatalmasabb, ura nemcsak félelmeknek, de a félelmet kiváltó fenyegetéseknek is.

A legtöbb, amit erre az évre kívánhatunk az, hogy megérezzük Jézus biztatására (parancsára?), hogy nem félünk, hogy nem ural bennünket valami, amit le akarunk győzni, hogy békésen behelyezkedünk a Mindenség Urának tenyerébe.

SOLI DEO GLORIA!

**Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen
meg téged!**

**Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és
könyörüljön rajtad!**

**Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és
adjon neked békességet!**

(4 Mózes 6,24-26)